

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 255/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. Č., S., zastúpeného JUDr. J. F., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 75/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Č. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2008 doručená sťažnosť P. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 17. októbra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 75/2007.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Vo veci ide o reštitučný nárok navrátenia podielu k pozemkom, ktoré vlastnili moji právní predchodcovia a ktorý tvoril urbariatny celok. (...)

Nárok som uplatnil na Obvodnom pozemkovom úrade K. podľa príslušných ustanovení zákona č. 503/2003 Z. z. Tento úrad mojej žiadosti nevyhovel v podstate z toho dôvodu, že môj nárok bol uspokojený podľa zákona č. 229/1991 Zb. a preto nie som oprávnenou osobou podľa zákona č. 503/2003 Z. z. Toto tvrdenie je zavádzajúce, klamlivé a v rozpore so skutočným stavom veci. Obecné Pozemkové spoločenstvo riešilo reštitučné nároky, ustálilo vlastníkov a ich podiely k celému urbariatu. Na základe tohto „právneho i skutkového“ riešenia a usporiadania podľa zákona č. 229/1991 Zb. boli založené LV č. ... a ... kat. úz. obce B., Správy katastra K., na ktorých sú vedení novovznikli vlastníci. Ja nie som uvedený ani na jednom a teda neviem, ako som bol uspokojený podľa reštitučného zákona č. 229/1991 Zb.

V priebehu celého konania som sa nedozvedel na základe akých podkladov došlo k určeniu vlastníkov a hlavne výšky ich podielov, keď po sčítaní zlomkov čitateľa je väčší než menovateľ. Krivda sa riešila krivdou. Považujem za potrebné uviesť, že súčasní podielovní spoluvlastníci sú právní nástupcovia pôvodných vlastníkov, medzi ktorými by som mal byť aj ja, ako právní nástupca svojich predkov.

Na uvedené skutočnosti som poukazoval v konaní na štátnej správe, na Krajskom i Najvyššom súde na čo nebol braný zreteľ. Moje námietky neboli objektivizované.“

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. V konaní Najvyššieho súdu SR o dňa 17. 10. 2007, č. k. 6 Sžo 75/2007 bolo porušené právo P. Č. v nerešpektovaní jeho ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. 10. 2007, sp. zn. 6 Sžo 75/2007 a vracia mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. P. Č. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 300 000.- Sk (slovom

tristotisíc slovenských korún), ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.

4. Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť náhradu trov konania P. Č. z titulu trov právneho zastúpenia v sume 6 720 Sk na účet právneho zástupcu JUDr. J. F., advokáta, ... do jedného mesiaca od doručenia nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v § 20 a § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde, pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03, II. ÚS 136/06).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ požaduje vysloviť porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu zo 17. októbra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 75/2007, ktorý podľa zistenia ústavného súdu v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Sp/5/2005 z 26. februára 2007 nadobudol právoplatnosť 8. novembra 2007.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v čase, keď ústavnému súdu bola doručená sťažnosť sťažovateľa, t. j. 6. mája 2008, už nepochybne uplynula dvojmesačná lehota uvedená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde pre tento typ konania pred ústavným súdom, a preto jeho sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2008